

DIALECTOLOGIA CATALANA - EXERCICI 2

A continuació tens dos textos en dialectes occidentals. Identifica quins són i justifica la teva resposta amb el màxim de trets dialectals possibles.

TEXT 1: <https://www.youtube.com/watch?v=AQ8DIO2hTCA>

L'olor a podrit de València em posa calent,
expulsat per l'arc de l'estació de tren.
Sóc l'últim passatger a l'andana dels teus ulls,
l'última "xusta" banyada, rosella xafigada,
qui collons ha apagat la llum?
Carn de rodalia i AP7,
set voltes per setmana m'enamore del teu peu esquerre i veig
com ens cau el cel damunt i amb el dit del mig
l'aguante i el tire cap amunt, ouyeah!!
A la punta de la llengua tenia un tros de Venus
que m'ixia de la boca cada volta que l'obria.
Quan isc a buscar l'alegria
No sé perquè acabe sempre en el teu carrer.
Allí es sent una melodia...
Arrap de canyamel, carícia d'esbarzers.
"Incar-me" un garrot i volar, descivilitzar-me,
aprendre a estimar les tares, les turbulències.
Descobrir-nos a poc a poc les carències.
Cuidar als amics com em cuiden ells a mi,
contar-nos les misèries amb formatge pa i vi.
Esnifar la vida amb "turulo" compartit,
Fer viatjar la llengua a través de la vall que tens entre els pits.
Tot per la pàtria del teu cos, arrugues, molles, pigues,
raconets ocults, cicatrius i tatuatges.
Soltaves poesia en totes les mirades,
jo tenia les entranyes plenes de deixalles.

I a la punta de la llengua tenia un tros de Venus
que m'eixia de la boca cada volta que l'obria.
Quan isc a buscar l'alegria
no sé perquè acabe sempre en el teu carrer.
Allí es sent una melodia...
Arrap de canyamel, carícia d'esbarzers.
Quan isc a buscar l'alegria
no sé perquè acabe sempre en el teu carrer.
M'acoste allí quan mor el dia,
i tu sempre m'arreplegues l'ànima dels peus.

TEXT 2: <https://youtu.be/KbyGUNtVqXs>

No hi havia a València dos amants com nosaltres.
Feroçment ens amàvem des del matí a la nit.
Tot ho recorde mentre vas estenent la roba.
Han passat anys, molt anys; han passat moltes coses.
De sobte encara em pren aquell vent o l'amor
i rodolem per terra entre abraços i besos.
No comprenem l'amor com un costum amable,
com un costum pacífic de compliments i teles
Es desperta, de sobte, com un vell huracà,
i ens tomba en terra els dos, ens ajunta, ens empeny.
Jo desitjava, a voltes, un amor educat
i en marxa el tocadiscos, negligentment besant-te,
ara un muscle i després el peçó d'una orella.
El nostre amor es un amor brusc i salvatge
i tenim l'enyorança amarga de la terra,
d'anar a rebolcons entre abraços i arraps.
Què voleu que hi faça! Elemental, ja ho sé.
Ignorem el Petrarca i ignorem moltes coses.
Les Estances de Riba i les *Rimas* de Bécquer.

Després, tombats en terra de qualsevol manera,
comprenem que som bàrbars, i que això no deu ser,
que no estem en l'edat, i tot això i allò.

No hi havia a València dos amants com nosaltres,
car d'amants com nosaltres en son parits ben pocs.